

Gledališka kritika

Ljubezen kot petelinji boj

Mike Bartlett: Klinc, prva slovenska uprizoritev, **SLG** Celje, ogled premiere 3. decembra

Petra Vidali

John je v dolgoletni zvezi s starejšim partnerjem. Nezačuden z ustaljenostjo odnosa, ga zapusti in se v tem času, na lastno začudenje, zaljubi v žensko. Ona se zdi vse, kar njegov partner ni, ona ima rada na njem druge stvari kot njegov partner in mu ponuja povsem drugačno prihodnost kot partner.

Ona in on, mlada ženska, Ž, in starejši moški, M, se tako spopadeta za Johna, ki se izogiba spopadom. Ves čas prestopa z ene na drugo stran, niha, obema obljubi, da bo ostal z njim/ujo in da bo prekinil z drugim, vendar se ne more odločiti. Verjetno ključna replika uprizoritve je Johnov odgovor na poziv, naj bo to, kar je. Pojma nima, kdo je, pravi John. V takšnem boju seveda ne more biti zmagovalca, vseeno pa se zdi, da se protagonistova antijunaškost od začetka do konca drame razvije v gesto - vztrajanje v nezmožnosti izbire.

Klinca je najbolj očitno mogoče brati na ravni seksualnih preferenc, Johnova neizbira je v tem primeru pač lahko razumljena kot zagovor fluidne spolne identitete. Verjetno je ta dežurna parola pripomogla k popularnosti Bartlettove leta 2009 prvič uprizorjene drame, vendar bi jo bilo krivično zvesti na tako programsko sporočilnost. Klinc nagovarja naš čas, našo tiranijo (navidezne) izbire, seveda pa je predvsem še ena spretno napisana drama o vsečasnih zapletenih intimnih odnosih, kakršnih se gledališka publika ne naveliča. Tudi če se zdi Bartlettova izbira motivov in argumentov v dvo- oziroma mnogoboju

kdaj klišejska, je sveže ubesedena. V slovenskem prevodu Tine Mahkota so dialogi ostri in duhoviti, da jih je veselje poslušati.

Avditorij je - zelo redka izbira v tem gledališču - na odru, ker je bilo tam mogoče postaviti amfiteatrsko strukturo. Tribuna tako igralce zapira v krog. Iz besedil v gledališkem listu in drugega sekundarnega gradiva razberemo, da je izvirna Bartlettova zamisel ambient in sploh kontekst petelinjih bojev. (Tudi naslovni Cock je del tega pomenskega okvirja.) Za slovenskega gledalca asociacija na petelinje boje najbrž ni v prvem planu, četudi postavitev in scenski elementi (pesek in vedra) aludirajo na to. Če že na ring, pomislimo prej na človeški, boksarski ring. V vsakem primeru pa pomislimo na ujetost protagonistov v začarani krog. Pred prvim prizorom John z grabljami riše v črn pesek krožnice, sam pa ostaja zaprt v njihovem središču. V vseh drugih neverbalnih scenah, pospremljenih z dramatično zaostreno glasbo, ki služijo v uprizoritvi kot prehod med dramskimi prizori, gledamo koreografirano ponazoritev odnosov med protagonisti. Verjetno jo je mogoče brati kot manifestacijo kodificiranega bojnega rituala, vseeno pa tako nazorne metaforike nismo navajeni, ilustracija je res dobesedna. A preveč eksplicitna koreografija fizičnih spopadov se izravna z "nestičnimi", samo besednimi telesnimi ljubljenji.

V ringu se znajdejo Urban Kuntarič kot John, Aljoša Koltak kot Moški, Maša Grošelj kot Ženska in **Branko Završan** kot Oče. Na usodno večerjo, na kateri naj bi se razrešilo nerazrešljivo, si namreč Moški za podporo pripelje še

Očeta. Ta na prvi pogled bizarna domislica je vendarle pomenljiva: Ženska stavi na prihodnost, ki jo lahko ponudi Johnu, na otroka, Moški pa na znano, na skupno preteklost, na družino, ki jo John že ima. Hkrati lahko pripiše liku Očeta sicer razumevajoč, a klišejski odnos do homoseksualnosti.

Zdi se, da ustvarjalcem uprizoritve ni ušel noben poudarek. Liki so jasno zastavljeni in omogočajo polnokrvne interpretacije. Največ življenja je v liku Ženske in Maša Grošelj jo naredi res žarečo, energično, močno. Takšna vloga, da bi ji človek privoščil, da bi v boju zmagala. Aljoša Koltak da Moškemu v najboljših trenutkih, ko se razživi, tragikomično noto, sicer pa, kot popolno nasprotje Ženske, pravzaprav ves čas nosi pečat poraženca. Urban Kuntarič je imel težko nalogo dati jasno podobo nekomu, ki nima jasne podobe. Izgubljenost in labilnost ga definirata prav od začetka.

Klinc je predstava, ki bi ji lahko napovedali solidno dolgo življenje.

Ustvarjalci uprizoritve

Prevajalka Tina Mahkota
 Režiser Peter Petkovšek
 Dramaturg Urban Zorko
 Scenografka Sara Slivnik
 Kostumografka Tina Bonča
 Avtor glasbe Peter Žargi
 Lektorica Živa Čebulj
 Oblikovalec svetlobe Andrej Hajdinjak
 Igrajo Urban Kuntarič
 Aljoša Koltak
 Maša Grošelj
Branko Završan

Urban Kuntarič (John), Aljoša Koltak (Moški) in Maša Grošelj (Ženska) v ringu
Foto: Jaka BABNIK